

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

DIRECTOR D. ALEXANDRESCO

PRIM-REDACTOR ION N. CESĂRESCU

A B O N A M E N T U L

Pe an, în România	30 lei
6 luni	16 "
3 luni	8 "
Străinătate: 40 lei pe an, 20 pe 6 luni	

A P A R E

De două ori pe săptămână sub redacțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

REDACTIA & ADMINISTRATIJA

București, CALEA RAHOVEI — 5

Lângă Palatul justiții

TELEFON No. 16/98

S U M A R

Execuțiunea cărților de judecată prin Portărei (art. 400 Pr. civillă), de d-l Eugeniu E. Vincler;

JURISPRUDENȚA :

Curtea de casație s. I: *Preotul Ion Niculescu cu Ministerul de Finanțe;*

Idem, s. III: *Ion Ferando și C. N. Dumitriu cu Ministerul de Finanțe;*

Idem: *Nathan Bianoviți cu Fiscul;*

Curtea de apel Galați, s. II: *Maria V. Constantin cu Ministerul Financelor;*

Trib. Putna, s. I: *Ghiță Toma cu Nicolae Toma;*

Curtea de casație din Franța: *Dovedirea darului manual, cu Observație de d-l D. Alexandresco;*

Execuțiunea cărților de judecată prin portărei (Art. 400 Pr. civ.)

Prin actuala lege a portăreilor din 1902, se prevăd atribuțiunile și îndatoririle acestui corp, înstituit pe lângă fie-care Tribunal și Curte din țară.

Din această lege reiese că portăreii sunt agenți speciali ai acestor instanțe pentru îndeplinirea procedurilor și execuțiunea hotărârilor lor devenite executorii, putând fi delegați în mod excepțional cu aceleași însărcinări și de judecătoriale de ocol, după cum reiese din art. 2 și 66 din această lege, în cari nu se arată însă modul cum aceste judecătoriale său părțile, în afacerile de competența judecătoriale, se pun în raport cu acest corp.

În ce privește îndeplinirea procedurii, lucrul nu prezintă nici o dificultate.

Prin art. 80 și 81 din actuala lege a judecătoriale de ocol se prevede că procedura pentru comunicarea citațiunilor și a cărților de judecată, etc., se poate face fie de reclamant în persoană, fie prin comisari, sub-comisari în com. urbane, și prin primari în comunele rurale, putându-se îndeplini și prin corpul portăreilor, în care cas cheltuelile privesc pe partea care va fi recurs la oficiul lor.

În acest cas, partea intervenind direct către corpul portăreilor, nu dă loc la nici unul din inconveniente ce voi semnala mai jos, în ce privește execuțiunea cărților de judecată prin oficiul aceluiași corp.

Cum vor procedea judecătoriale când, fie după alegerea părților, vor dispune execuțiunea unei cărți de judecată pronunțată într'o acțiune personală și mobilă, prin portărei, de și partea conform art. 95 al. 2 din legea judecătoriale o putea executa prin admistrație, fie că fiind vorba de o execuțiune imobiliară, aceasta ar urma a se efectua numai prin corpul portăreilor, după cum o impune art. 95 al. 3 din aceeași lege, cheltuelile de execuțiune în acest cas căzând în sarcina părții condamnate.

Ordinul de execuțiune se va adresa de judecătoriale direct corpului portăreilor, sau aș în formă de comisie rogatorie președintelui Tribunalului domiciliului sau reședinței părții ce urmează a fi executată, care va da corpului autorizarea de execuțiune?

Legea judecătoriale de ocol, procedura civilă, legea de organizare a corpului portăreilor ca și regulamentul acestei legi, sunt mute asupra acestui punct, producând o sumă de inconveniente ce voi semnala mai la vale, confirmând încă o dată temeinicia observațiunilor ce am făcut cu ocazia altor lucrări ale mele, că graba ce se pune de legiuitorii noștri în facerea și refacerea legilor fără studii prealabile serioase, prin cari să se îmbrățișeze diferitele puncte de contact dintre ele, de practiciani capabili (iar nu de diletanți în confecționarea legilor, cari spre nenorocirea noastră aș fost, sunt și vor mai fi de fapt încă multă vreme făuritorii legilor schiloade cari ne guvernează, create și votate fără studii prealabile în 24 ore), face ca să existe între ele actuala lipsă de armonie.

Acestei lipse de armonie datorăm neisprăvitele și capricioasele jurisprudențe, cari variaza de la instanță la instanță, ba chiar la aceeași instanță zilnic, după complectele de judecată ce sunt chemate a rezolva incidentele mai mult sau mai puțin ingenioase cari le provoacă, așa că nu numai că în multe cestiuni cari ar urma să aibă aceeași soluțiune la toate instanțele, nu știu cum să procedez de la instanță la instanță, dar chiar la aceeași instanță poți fi nesigur, mai ales cât va

mai dăinui pentru magistratura amovibilă actuala stare, când complectele Judecătorilor și ale Tribunalelor mai ales, pot fi primenite chiar și în total în fie-ce săptămână, atâta timp cât va mai fi încă lăsată la capriciul și bunul plac al Ministrului de justiție și a politicianilor locali magistratura, pentru care toți, cu vorba, arată rîvna de a o avea cât mai la înălțime, dar pentru care cu fapta nu se hotărăște încă nimeni, din motive inavuabile, a o ridica la acea înălțime, prin independența ce ar urma să i se asigure (inamovibilitatea, sau cel puțin stabilitatea unită cu onorarii mai conforme cu situațiunea ce ar urma și i se pretinde a ocupa în societate).

Miniștrii de justiție nu o propun căci cred că de nu ar avea magistratură amovibilă, care să le permită conform practicei actuale mișcări săptămânale, nu ar mai avea rost existența unui ministru al justiției, iar politicianilor le convine această amovibilitatea spre a putea dispune după plac de aceste locuri fie spre a-și caza pe rând favoriții, fie spre a 'și putea face afacerile lor și a clienților lor, prin magistrați maleabili ce țin mai mult la situația ce ocupă de cât la ce se vorbește pe socoleala lor.

Față de tăcerea acestor legi, procedura, în această materie variază de la instanță la instanță, ba chiar la aceiași instanță după părerea judecătorilor de ocol sau a președinților Tribunalului.

Unii judecători trimit spre executare direct portăreilor de pe lângă tribunalele din circumscripție sau din alt județ, fie cărțile de judecată pentru executări personale și mobiliare, fie pentru executări imobiliare.

Alții le trimit spre executare prin comisiuni rogatorii către președinții Tribunalelor, cari la rândul lor autorisă corpul portăreilor cu executarea.

Aceștia, după mine, sunt în spiritul art. 400 din Codul de procedură civilă, de oare-ce portăreii fiind agenți ai Tribunalului, oficiul lor, în lipsă de un text de lege contrar, nu se poate obține de cât prin intervenirea către Tribunalul de care depind, care singur le poate da autorizarea de a executa hotărârile altor instanțe, după cum se practică de altmintrelea, conform art. 372 Pr. civilă, cu decisiunile Curților, cari să execută prin Tribunale.

Procedându-se astfel ar fi în spiritul dispozițiilor din art. 400 Pr. civ. care prevede:

1) *Prin aliniatul I:* că toate incidentele, contestațiunile, etc., cari s'ar ridica de ori-cine, cu ocazia executării silite (fără deosebire de mobiliare sau imobiliare), privitoare la înțelesul, întinderea și aplicarea dispozițiilor hotărârii ce se execută, se vor îndrepta și prin urmare judeca de instanța care a incuviințat titlul executor.

2) *Prin aliniatul II:* că toate cele-lalte contestațiuni cari s'ar ridica asupra urmăririi însăși, se vor îndrepta la instanța care execută hotărârile.

Folosul practic al acestui procedeu ca și inconvenientul neaplicării lui va reeși din cele ce urmează.

Dacă judecătorii de ocol trimit spre executare o carte de judecată direct corpului portăreilor de pe lângă Tribunalul din același județ, când urmăritul domiciliază sau are reședința în același județ, inconvenientul nu ar fi așa de mare pentru cazul în care urmăritul ar avea ori nu motive temeinice de a face o contestațiune în contra urmăririi, pentru ori-care din casurile prevăzute de art. 400 al. I și II, putându-se mai cu înlesnire prezenta părțile la judecarea unor asemenea contestațiuni la ori-care judecătorie din același județ, de și pentru urmărit ca și pentru terțiul contestator i-ar conveni mai bine a i se judeca contestația de instanța judecătorească competentă a domiciliului său, după cum o prevede categoric alin. II de sub art. 400 Pr. civ.

În cazul însă în care urmăritul ar domicilia în circumscripția altui Tribunal, trimiterea din partea judecătoriei a cărții de judecată spre executare direct corpului de portăreii, în loc de a o înainta spre executare prin comisie rogatorie către Tribunalul de care depinde corpul, are inconvenientul că în cazul în care urmăritul său cel de al treilea ar fi îndreptățit a se folosi de dreptul de contestație, etc., prevăzut de art. 400 al. II Pr. civ. pentru neîndeplinirea sau călcarea formelor urmăririi, prevăzute de procedură, nu s'ar putea adresa instanței competente a domiciliului său reședinței sale, după cum prevede categoric și 'i dă dreptul art. 400 al. II, ci ar fi nevoit a 'și adresa contestațiunea la instanța care a pronunțat cartea de judecată și ordonat executarea ei, inconvenient de care cel puțin cei de al treilea au dreptul de a fi scutiți, pentru o greșită sau abuzivă formalitate de urmărire, trebuind astfel ca un urmărit sau nu al treilea domiciliat în Dorohoi să fie nevoit a face și a 'și susține o contestație tocmai la Severin.

Vă inchipuiți cât de jignitor și nedrept este, cel puțin pentru cel de al treilea, o asemenea situațiune.

Această situațiune există de fapt de mult și să perpetuează, fără ca inconvenientul provocat de ea să se fi relevat de cei ce l-au suferit, sau cel puțin de cei cari aveau datoria a-l semnală Ministrului justiției conform art. 144 din legea de organizare judecătorească, cu facultatea pentru el de a nu ține seamă de această semnalare, după cum dovedește practica de la înființarea acestei legi (1890), care a încurajat pe cele mai multe

instanțe a nesocoti dispozițiunile imperative ale acestui art. 144, ca și pe Inalta Curte de casație a nesocoti dispozițiunile obligatorii ale art. 81 a legii sale constitutive, din 24 Ianuarie 1861, (devenit art. 71 în actuala lege modificată, pusă în aplicare la 1 Sept. 1905); așa că nici legiuitorul nostru, a cărui manie de legiferare este nesecată, nu a fost pus în măsură de a aduce vre o îndreptare printr'o dispoziție legală, acestei situațiuni anormale, care e îndreptată pe alocurea de bunul simț și spiritul juridic al rarilor magistrați, cari în lipsă de o dispozițiune textuală categorică ce urma a fi cuprinsă în art. 400 Pr. civ., au știut a sezisa spiritul acestui articol și a'i da aplicarea practică potrivită spiritului său, aplicare care concordă cu părerea expusă mai sus, care e singură care face în practică aplicabile dispozițiunile art. 400 al. II Pr. civ.

Aplicarea dispos. art. 400 al. II Pr. civ. în modul mai sus expus, dă în practică loc la următorul inconvenient în ce privește executarea cărților de judecată precum și a sentințelor Tribunalelor rămase definitive, cari urmează a se executa prin comisie rogatorie prin mijlocirea instanțelor judecătorești din alt județ.

1) «*Putea-va și urma-va să judece Tribunalul rogat, a asemenea contestație ridicată în contra urmăririi însăși după cum o prevede categoric alin. II de sup art. 400 Pr. civ.*»?

2) «*De o va judeca, sentința ce va da, fi-va ori nu cu apel în cazul executării unei cărți de judecată?*»

3) «*Conform art. 402 sentința se pronunță de Trib. cu dreptul de apel la Curte. Putea-va deci ca judecarea unui incident de procedură cu ocazia executării unei cărți de judecată, să treacă în competența Curții de apel?*»

«*Dacă nu, poate Tribunalul să judece în ultima instanță, lipsind astfel pe părți (în lipsă de un text categoric) de beneficiul a două instanțe?*»

4) «*În cazul în care ar fi vorba de executarea unei sentințe confirmate prin deciziunea unei Curți, urma-va ca apelul să se judece de o altă curte, dacă Tribunalul de executare ar fi în circumscripția altei Curți?*»

Iată o sumă de cestiuni la care urmează a răspunde legiuitorul prin dispozițiuni categorice, spre a pune odată capăt nedumeririi judecătorilor, avocaților și imprecinaților mai ales, pe cari aceste nedumeriri îi ating mai direct, punând cu aceasta capăt mai ales jurisprudențelor siluite și capricioase, cari răpesc adesea ori dreptul celor ce'l au, spre a'l da jertfă celor cărora nu li se cuvin, grație meșteșugirei și elocinței susținatorilor.

Față de textul necomplet al art. 400 Pr. civ.

și de lipsa unei dispozițiuni categorice în legea jud. de ocoale, majoritatea judecătorilor (spre a nu zice aproape unanimitatea) săvârșesc o altă eroare, în dauna justițiabililor, când au de executat cărți de judecată pronunțate de ele în afaceri mobiliare și personale, în contra unor persoane domiciliante în circumscripția altei judecătării.

În aceste cazuri, în loc de a le trimite spre executare, prin comisie rogatorie către judecătoria domiciliului său reședinței urmăritului, care la rîndul ei să autorise cu urmărirea pe agenții administrativi depinzînd de ea, conf. art. 81 și 82 din legea judecătoriei de ocol, cu care măsură la nevoie urmăritul său cel de al treilea lezat ar putea beneficia de dispos. art. 400 al. II, în cas de neîndeplinire sau rea îndeplinire a formelor urmăririi conform legii, cele mai multe judecătării găsesc cu cale a se adresa direct Polițiilor comunelor urbane sau Primarilor comunelor rurale din afară de circumscripțiunea lor, autorizîndu-i a face asemenea urmăririi, cu care procedeu neregulat, pun mai tot-d'a-una pe urmăriti, și mai ales pe cei de al treilea, în neputință de a se putea folosi de dreptul de contestațiune ce le acordă art. 400 al. II, în cazul unei urmăririi nedrepte sau îndeplinite cu nesocotirea dispozițiunilor categorice dictate în asemenea ocazie de procedura civilă, de cât cu cheltueli enorme sau, în lipsă de mijloace, a suferi urmăririi nedrepte și vexatorii, în neputință de a se duce să se apere de la Dorohoi la ori care altă judecătorie din țară a cărei carte de judecată a fost trimisă direct spre executare poliției sau primăriei locale, în loc de a fi fost trimisă în același scop prin comisie rogatorie către judecătoria domiciliului său reședinței sale.

Spre a se pune capăt acestui inconvenient urmează ca (până la o modificare a art. 400 al. II Pr. civ. cit și a legii jud. de ocoale, care să pue capăt acestor anomalii, precum și multor altora ce se mai găsesc respindite cu profuziune prin ele), D-l Ministru al justiției în puterea dreptului ce-i conferă art. 122 din actuala lege a jud. de ocoale, să completeze această lacună prin instrucțiuni deslușitoare în spiritul art. 400 Pr. civ. printr'o circulară care va avea darul a introduce o procedură uniformă, punând astfel capăt capricioaselor interpretări făcute de diferite instanțe în dauna materială a justițiabililor și mai cu deosebire morală a instanțelor judecătorești.

Eugeniu E. Vincler

Buzău, Aprilie 1906

Avocat

JURISPRUDENȚĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. I

Audiența de la 17 Aprilie 1904

Președenția D-lui CH. PHEREKYDE, Prim-Președinte

Preotul Ion Niculescu cu Ministerul de Finanțe

Competința secțiunilor Curții de casație.—Recurs relativ la cesiunea de a se ști, dacă Ministerul de Finanțe poate pune în discuțiune un drept ce potrivit dispozițiilor legii pensiunilor a fost definitiv recunoscut.—Competința secțiunii a III-a a judeca acest recurs.—(Art. 5 din legea Curții de casație modificată în 1905).

Conform art. 5, partea II, litera C. din legea Curții de casație, secțiunea a III-a e competente să judece toate recursurile făcute în contra deciziunilor date în materie de pensiune.

Prin urmare, cesiunea de a se ști dacă Ministerul de Finanțe poate pune din nou în discuțiune un drept ce potrivit dispozițiilor legii pensiunilor a fost definitiv recunoscut, ne putând fi rezolvată de cât prin interpretarea și aplicarea legii pensiunilor, recursul relativ la asemenea afacere este de competența secțiunii a III-a a acestei Curți, întru cât articolul sus arătat nu face nici o distincțiune în această privință.

Decisiunea 174/906. — Declinarea competenței de a judeca recursul făcut de Preotul Ion Niculescu contra decisiunii Curții de apel din București, s. II cu No. 65/904, dată în proces cu Ministerul de Finanțe.

Curtea deliberând,

Asupra incidentului de necompetința acestei secțiuni de a judeca recursul de față, ridicat din oficiu:

Având în vedere că secțiunea a III-a a acestei Inalte Curți, sesizată mai întâi cu judecarea recursului de față, prin încheerea cu No. 294/905, și-a declinat competența, trimețând afacerea în cercetarea acestei secțiuni, pe motiv că obiectul procesului ar fi de natură pur civilă, și că recursul de față nu este îndreptat în contra decisiunii unui tribunal administrativ, dată pentru recunoașterea și fixarea dreptului la pensiune, singurul cas când recursul este de competența secțiunii a III-a a Inaltei Curți;

Considerând că se constată, din decisiunea atacată, că Preotul Ion Niculescu, recurentul de azi, a fost înscris la pensiune în anul 1895, cu suma de 57 lei pe lună, pentru un serviciu de 20 ani;

Că, această pensiune s'a servit recurentului până în anul 1898, când, Ministerul de Finanțe a suspendat plata pensiunii pentru motivul că, în momentul înscrierii la pensiune, preotul recurent nu avea vârsta de 54 ani, de oare-ce actele de care s'a servit pentru constatarea vârstei înaintea comisiunii de pensiuni, erau false;

Că, în urma acestei măsurii, preotul a chemat în judecată pe Ministerul de Finanțe, spre a fi condamnat să continue a i servi pensiunea recunoscută printr'o hotărîre definitivă și în același timp a i restitui sumele reținute pe nedrept;

Că, Ministerul de Finanțe a prezentat acte cu care a dovedit că preotul Ion Niculescu, nu avea vârsta legiuită la epoca înscrierii sale la pensiune, cerând prin acțiune reconvențională, restituirea sumelor primite de preot în temeiul hotărîrii comisiunii pe pensiuni;

Considerând că din acestea rezultă că obiectul procesului de față constă în cesiunea de a se ști dacă Ministerul de Finanțe poate pune din nou în discuțiune un drept ce, potrivit dispozițiilor legii pensiunilor a fost definitiv recunoscut;

Considerând că rezolvarea acestei cesiuni nu se poate face de cât prin interpretarea și aplicarea legii pensiilor;

Considerând că după art. 5, partea II, lit. c din legea Curții de casație, secțiunea a III-a este competentă să judece toate recursurile făcute în contra deciziunilor date în materie de pensiune;

Considerând că acest text de lege nu face nici o distincțiune;

Considerând că a se pretinde că legiuitorul, edictând această dispozițiune, nu a putut înțelege să dea în competența secțiunii a III-a de cât recursurile făcute în contra hotărîrilor pronunțate de tribunalele administrative, instituite pentru recunoașterea drepturilor la pensiune și fixarea quantumului lor, este a se face o distincțiune acolo unde legea n'o face;

Considerând că astfel fiind, cercetarea recursului de față intră în competența secțiunii a III-a a acestei Inalte Curți, și întru cât și această secțiune și-a declinat competența prin mai sus citata încheiere, urmează ca conflictul de competență să fie regulat de secțiunile-unite ale acestei Inalte Curți;

Pentru aceste motive, Curtea, declină competența, etc.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. III

Audiența de la 11 Noiembrie 1905

Președenția D-lui C. C. ȘTEFANESCU, Președinte

Ion Ferando și C. N. Dimitriu cu Ministerul de Finanțe

Legea timbrului.—Contravenție.—Opoziție.—Termen de 10 zile.—(Art. 72).

Legea timbrului — Lege specială. — Lege posterioară generală.—Procedura civilă.—Neabrogare.

Termenul de opoziție, în materie de contravenție la legea timbrului, este de 10 zile și începe a curge de la data pronunțării sentinței, potrivit art. 72 din legea timbrului.

Legea timbrului și înregistrării fiind o lege specială, ce se cârmuește după regulile ei proprii, nu poate fi abrogată în dispozițiunile ei, printr'o dispoziție posterioară dintr'o lege generală, cum este procedura civilă.

Decisiunea 66/905.—Respins recursul făcut de Ion Ferando și C. N. Dimitriu contra sentinței Tribunalului Ilfov, s. IV cu No. 71/905, dată în proces cu Ministerul de Finanțe.

Cutea,

Ascultând pe recurenți în desvoltarea motivelor de casare;

Pe d. avocat C. Marinescu în combateri;

Deliberând,

Asupra motivului de casare invocat:

«Tribunalul de Ilfov a nesocotit dispozițiunile art. 154 și 740 Pr. civ. și ne a ridicat dreptul a ne bucura de beneficiul acestor texte de lege, comițând indirect o tăgadă de dreptate și o violare a menționatelor articole».

Având în vedere că din sentința supusă recursului rezultă, că recurenții I. Ferando și C. N. Dimitriu au fost condamnați prin procesul-verbal al controlorului fiscal din Ilfov la 110 lei, amendă și timbru, conform art. 79 din legea timbrului, pentru că s'au servit de timbru insuficient la facerea unei contestații; că, dânsii au făcut apel la tribunal, care a respins ca nesușținute ambele apeluri; că apoi, fie-care au făcut opoziție, pe care trib. prin sentința atacată cu recurs le-a respins ca tardive, întemeindu-se pe dispozițiile art. 72 din legea timbrului, după care termenul de opoziție este de 10 zile și începe a curge de la pronunțarea sentinței;

Având în vedere dispozițiunile art. 72 din legea timbrului ;

Considerând că potrivit acestui text termenul de 10 zile, pentru opoziție, are a se calcula de la data pronunțării sentinței ;

Având în vedere că tribunalul constată în fapt că sentința opoșată a fost pronunțată la 7 Octombrie 1904, iar cererile de opoziție au fost introduse tocmai la 25 Ianuarie 1905, adică după expirarea termenului legal ;

Considerând că fără cuvânt recurenții pretind, prin mijlocul de casare că tribunalul trebuia să calculeze termenul de opoziție de la data comunicării sentinței opoșate, conform art. 154 din procedura civilă, care fiind posterior, ar fi abrogat, în această privință, art. 72 din legea timbrului ;

Considerând că, este de principiu, că legile generale, cum e procedura civilă, nu abrogă legile speciale cum este legea timbrului ;

Considerând că legea timbrului și înregistrării este o lege specială ce se cărmuește după regulile ei proprii ;

Considerând că așa fiind, art. 154 pr. civ. nu și poate avea aplicațiune în specie, și trib. înlăturându-l a făcut o justă și sănătoasă aplicațiune a principiilor de drept ; că, din acest punct de vedere motivul de casare devine nefondat.

Pentru aceste motive, Curtea, respinge, etc.

Audiența de la 29 Noembrie 1905

Președenția D-lui C. C. STEFANESCU, Președinte

Nathan Bianovici cu Fiscul

Contribuțiunii directe.—Patentă.—Croitor.—Impunerea lui la patentă cl. V, fără a se stabili dacă are sau nu magazie.—Nemotivarea deciziunii.

Pentru ca o persoană să fie impusă la patentă prevăzută în tab. lit. a cl. V, croitor, trebuie ca comisia de apel să stabilească și să constate cum că acel croitor are magazie, condițiune prevăzută în tabloul de clasificare al patentelor, la cuvântul «haine».

Decisiunea 221/905.—Casată, decisiunea comisiunii de apel din județul Ilfov, cu No. 189/905, dată în procesul de impunere cu Nathan Bianovici.

Curtea,

Asupra motivului de casare :

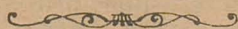
«Că rău a fost impus la patentă de croitor, de oare-ce densus lucrează singur și fără ca să aibă magazie».

Având în vedere că comisiunea a impus pe recurent la patentă prevăzută în tabela lit. A, clasa V-a, fără a stabili și constata că densus are magazie, condițiune prevăzută în tabloul de clasificarea patentelor la cuvântul «haine» ;

Că prin această procedare, comisiunea a săvârșit un exces de putere și a dat o decizie nemotivată ;

Că deci motivul de casare este fondat ;

Pentru aceste motive, Curtea, casează, etc.

CURTEA DE APEL DIN GALAȚI, S. II

Audiența de la 3 Martie 1906

Președenția D-lui G. TANOVICIANU, Președinte

Decisla civilă No. 45

Maria V. Constantin cu Ministerul Financelor

Pensiuni.—Funcționar încetat din viață în urma unei boale căpătate în timpul și din cauza serviciului.—Formalitățile cerute de art. 27 din lege, pentru stabilirea pensiei soției.—Dacă aceste formalități se consideră îndeplinite prin încunoștiințarea autorității unde so-

țul a funcționat.—Cuantumul pensiei cuvenit soției în asemenea împrejurări.—Calculul acestui cuantum.—(Art. 3, 6 și 27 din legea pensiunilor și art. 84 din regulamentul legii).

1. *Incunoștiințarea făcută autorității în serviciul căreia se găsea soțul, de către soția unui funcționar încetat din viață în urma unei maladii căpătate în timpul și din cauza serviciului, încunoștiințare făcută în termen de trei luni de la moartea soțului prin care cerea și un certificat care să constate acest fapt, pentru a-i servi la regularea dreptului ei la pensie, înlocuiesc cu suficiență cerințele art. 27 din legea pensiunilor și deci nu i se poate opune decăderea prevăzută de sus zisul articol, căci nu stetea în puterea ei de a sili autoritatea unde soțul funcționează să procedeze la constatare în modul prescris de art. 27 sus citat, mai ales că acest articol prevede că, constatarea se poate face chiar din oficiu.*

Că de asemenea, ei nu i se poate opune nici decăderea prescrisă de art. 3 și 6 din legea pensiunilor, prin aceea că nu s'ar fi adresat Ministerului de Finanțe, pentru obținerea certificatului, cum prevede art. 84 din regulamentul legii, de oare-ce, o asemenea decădere nu e prescrisă de legea pensiunilor, nici de regulamentul legii.

2. *Soția funcționarului încetat din viață din cauza unei boli căpătate în timpul și din cauza serviciului fără a-și fi regulat dreptul la pensie, are drept la pensie, ori care ar fi fost etata soțului, iar cuantumul pensiei se stabilește pe baza normelor fixate la art. 3 adăogându-se la jumătate din această pensie cuvenită soțicr încă un supliment de 20% pentru cazul când va exista un copil.*

Curtea,

Având în vedere apelul făcut în termen de Maria V. Constantin, personal și în calitate de tutrice a minorei Ana V. Constantin, rămasă pe urma defunctului Vasile Constantin contra deciziunii cu No. 110 din 23 Martie 1905. dată de comisiunea pentru constatarea și regularea drepturilor la pensie ;

Având în vedere concluziile părților ;

Considerând că din desbateri și actele conținute în dosarul format la Ministerul Financelor și înaintat Curței de d-l avocat al Statului cu adresa No. 438/905, se constată, că în dimineața zilei de 25 Decembrie 1904, încetând din viață în acest oraș, conductorul postal Vasile Constantin după un serviciu de 19 ani 5 luni și 23 zile, veduva sa Maria Constantin, apelanta de azi, a cerut Ministerului Financelor cu petițiunea din 1 Martie 1905, la care a alăturat toate actele necesare, să i se stabilească pensie cuvenită ei și minorei Ana V. Constantin pe baza art. 3 din legea pensiunilor din 1902, de oare-ce soțul său a încetat din viață din cauza unei boli infecțioase căpătate în exercițiul și din cauza serviciului de conductor la oficiul telegrafo-poștal din Galați ; că în urma acestei cereri, comisiunea pentru constatarea și regularea drepturilor la pensie, prin decisiunea atacată cu apel, după ce constată,—întemeiată pe actele produse de apelantă,—că Vasile Constantin a servit Statului 19 ani, 5 luni și 23 zile, având ca retribuțiune de mijloc în cei din urmă cinci ani de serviciu câte 184 lei și 62 bani lunar ; că era major la intrarea în funcțiune ; că era căsătorit legitim cu apelanta de azi ; că din această căsătorie s'a născut copila Ana și că decedatul se găsea în categoria funcționarilor arătați la art. 2 § 3 din legea pensiunilor și ca atare urmează a se adăoga la anii serviți un spor de 35% ceea ce face 24 ani, 5 luni și 23 zile, recunoaște apelantei Maria Constantin și minorei sale fice Ana, un drept de pensie brută de 64 lei pe lună, adică 70% din pensie ce s'ar fi cuvenit decedatului său soț, din care 46 lei, partea cuvenită văduvei adică 50%

din pensiunea sofului, iar 18 lei suplimentul de 20% convenit pentru un minor;

Considerând că Maria V. Constantin, nemulțumită pe zisa decisiune a făcut apelul de față, prin care tinde a se majora această pensiune conform art. 3 din legea pensiunilor, pentru cuvântul că boala care a provocat moartea sofului său, a fost căpătată în exercițiul funcțiunii și cu ocaziunea serviciului; că pentru dovedirea acestui fapt apelanta a invocat actele depuse la dosarul Comisiunii și deosebit de aceste acte a mai cerut și Curtea i-a admis prin jurnalul No. 1786 din 6 Oct. 1905, proba cu martori cari au și fost ascultați în ședințele de la 22 Noembrie 1905 și 12 Ianuarie 1906;

Considerând că însuși Directorul General al poștelor și telegrafelor prin certificatul cu No. 3834 din 31 Ianuarie 1905, atestă, bazat pe referatul oficiului Galați și pe scriptele ce se țin la acea Direcție, că fostul conductor gradul I, Vasile Constantin, a funcționat în acea administrație până la 24 Decembrie 1904, când a încetat din viață din cauza gerului în timpul și cu ocaziunea efectuării serviciului; că apoi prin certificatul legalizat de Comisia din Galați sub No. 1718/905, Doctorul I. Miras, care a fost adus la patul bolnavului în ziua de 24 Decembrie, atestă că a găsit pe Vasile Constantin într-o stare disperată și că după o examinare minuțioasă a constatat că avea o pneumonie dublă căpătată printr-o mare răceală în timpul călătoriei de la Sulina la Galați, din care cauză a și murit; că, propus ca martor, acest medic declară acelaș lucru și înaintea Curței sub prestare de jurământ; că, în fine prin referatul său cu No. 72 din 12 Ianuarie 1905, Dirigințele oficiului telegrafo-poștal din Galați, comunică Direcției Generale că Vasile Constantin a încetat din viață cu ocazia cursei Galați-Sulina;

Considerând că, pe lângă aceste dovezi, absolut convingătoare, faptul că Vasile Constantin a încetat din viață din pricina boalei căpătate cu ocaziunea serviciului se mai stabilește în chip neîndoelnic și din depunerile martorilor Nicolae Jijie, Constantin Iliescu și Grigorie Dan, oameni în măsură de a cunoaște adevărul și cari audiați sub prestare de jurământ au declarat: primul martor, că era șeful direct a lui Vasile Constantin și știe că acesta a murit din cauza frigului, cu ocazia drumului de la Sulina la Galați, apoi după ce expune împrejurările în care s'a petrecut acest fapt, martorul afirmă că decedatul când s'a întors din Sulina, era în exercițiul funcțiunii sale și că de la Isaccea deja n'a mai putut face serviciul din cauza răcelei și a fost ajutat de un alt conductor; al doilea martor, că se găsea la Tulcea când a sosit acolo decedatul V. Constantin de la Sulina cu expedițiunea și că a observat că numitul era bolnav, din care cauză a trebuit să-l însoțească el până la Măcin, unde l-a lăsat foarte bolnav, abia vorbind și în fine al treilea martor, conductor poștal și el ca și cel-l'alt, spune, că în urma unei telegrame primite de la Brăila, mergând la gara de aci, ca să ia pe Vasile Constantin, l-a văzut grav bolnav, că l-a adus acasă unde a chemat pe D-rul Miras, însă bolnavul cu tot ajutorul dat a încetat din viață a doua zi, pe la oarele 4 dimineața, mai adăogă apoi că în buzunarul tunicii lui V. C. tin s'a găsit marșrutul de efectuarea cursei de la Galați-Sulina și de la Sulina-Măcin;

Considerând că Ministerul Finanțelor prin reprezentantul său opune apelantei decăderea trasă de art. 27 al legii pensiunilor, care prevede în primul alineat, că infirmitățile rezultate din accidente se vor constata printr-o comisiune compusă în modul arătat în acest articol, îndată după accident sau cel mult până în trei luni de la accident, din oficiu, sau după cererea interesatilor sub pedeapsa pierderii dreptului, care decurge din asemenea infirmități, combinat acest alineat cu alineatul ultim adăogă prin legea din 9 Martie 1904, care hotărăște ca, în cazul când din cauza accidentului, funcționarul a murit îndată, comisia medicală se

va înlocui printr-o comisiune compusă dintr'un delegat al casei pensiunilor, procurorul parchetului local împreună cu medicul și un delegat al autorității căreia aparține funcționarul;

Considerând însă că apelanta, arătând la precedentă înfățișare, că a făcut o petițiune către Dirigințele oficiului poștal din Galați, prin care a cerut să se constate că soful ei a încetat din viață în împrejurările expuse mai sus și pe baza acestei constatări să i se libereze un certificat că soful ei a murit în exercițiul funcțiunii și din cauza serviciului, dar că această constatare nu s'a făcut, de și cererea fusese dată la câteva zile după moartea sofului, Curtea prin jurnalul No. 24/906, pentru a se pronunța în cunoștință de cauză, a dispus să se ceară acea petițiune de la Direcția Generală a telegrafelor și poștelor;

Considerând că prin sus zisa petițiune adresată dirigințelui oficiului poștal din Galați la 12 Ianuarie 1905, apelanta de azi Maria V. Constantin cerea să se intervină către Direcția Generală a telegrafelor și poștelor pentru a i se elibera un certificat constator că soful ei Vasile Constantin a murit în exercițiul funcțiunii sale și numai din cauza serviciului, arătând lămurit că un asemenea certificat îi este strict necesar spre a și regula dreptul de pensiune convenit ei și copilei sale; că tot prin această petiție apelanta a expus împrejurările în care soful ei a căpătat boala, care i-a pricinuit moartea, și a indicat în ce chip s'ar putea convinge Direcția Generală despre adevărul celor afirmate de dânsa; că dirigințele oficiului Galați, primind petiția apelantei, a înaintat-o chiar în aceeași zi Direcției Generale, împreună cu referatul, despre care s'a vorbit mai sus, și prin care se constată că în adevăr Vasile Constantin a încetat din viață în exercițiul funcțiunii și din cauza serviciului; că însă Direcția Generală, în loc să ia măsuri pentru a se face constatarea prin comisiunea arătată în art. 27 din legea pensiunilor, și numai pe temeiul unei asemenea constatări să fi liberat certificatul cerut de apelantă, s'a mărginit a da ea singură un certificat, prin care atestă că V. Constantin a încetat din viață din cauza gerului în timpul și cu ocaziunea efectuării serviciului;

Considerând că odată ce apelanta a adus cazul la cunoștința autorității, în serviciul căreia era soful său, și a cerut să i se libereze certificatul, care să-i servească la stabilirea dreptului de pensiune, și acest lucru făcându-l în lăuntru termenului de trei luni prescrist de art. 27 din legea pensiunilor, chiar după câteva zile de la moartea sofului, prin aceasta a făcut tot ce depindea de ea, și deci nu i se poate opune decăderea din sus zisul articol, căci nu stătea în puterea ei de a sili pe Direcția Generală să procedeze la constatare în modul arătat prin art. 27, mai ales că acest articol spune că o asemenea constatare se poate face chiar din oficiu; că nu se poate în mod rațional susține,—și ar fi absurd să se facă o invinuire apelantei din acest fapt,—că ea trebuia să ceară anume prin vorba petițiunii ca constatarea să se facă conform menționatului articol, de oare ce acest lucru să înțelegea de la sine și rezultă chiar din conținutul petițiunii; că iarăși nu s'ar putea zice că apelanta a decăzut din drepturile, ce-i acordă art. 3 și 6 din legea pensiilor, prin acea că, în loc să se adreseze Ministerului de Finanțe, pentru a obține certificatul cum prevede art. 84 din regulament, a făcut cererea sa către autoritatea, la care a servit soful său, de oare ce o asemenea decădere nu e prevăzută în legea pensiilor și nici în regulamentul ei, cea-ce legea prescrie sub pedeapsa pierderii dreptului este ca constatarea să se facă de către comisiune în termen de trei luni, iar nu și dispoziția din regulament relativă la autoritatea care urmează a fi sesizată cu cererea de constatare;

Considerând că acestea zise, urmează a se fixa acum cuantumul pensiunii, la care are dreptul apelanta și minoara sa fică;

Considerând că fiind constant că soțul apelantei a încetat din viață din cauza unei boli căpătate în exercițiul funcțiunii sale de conductor clasa I-a la oficiul poștal din Galați și cu ocaziunea serviciului său, cată a se aplica, pentru fixarea pensiunii, în afară de textele menționate în decisiunea apelată, și următoarele două articole: art. 3, al. a, din legea de la 9 Martie 1904, care prevede că, atunci când un funcționar a căpătat răni și leziuni grave provenite dintr'un act de curagiū saū de devotament al său pentru Stat saū dintr'un accident, la care s'a expus în îndeplinirea serviciului său, așa în cât ar fi pus în imposibilitate permanentă și absolută de ași câștiga existența prin ori-ce fel de muncă, el are drept la o pensie ori-care ar fi etatea; că pensiunea se va stabili după timpul servit, adăogându-se cinci ani și că în ori-ce caz pensiunea nu va fi mai mică de 75% a ultimei retribuțiuni a funcționarului, ori care ar fi fost timpul servit și art. 6 din legea pensiilor din 1902, după care văduva pensionarului saū a funcționarului încetat din viață cu drept la pensie, va avea drept la jumătate din pensia cuvenită soțului ei; iar când un funcționar încetează din viață din cauzele specificate la art. 3 înainte de ași fi regulat drepturile la pensie, drepturile văduvei și ale copiilor se stabilesc pe baza normelor fixate la art. 3, adăogându-se la jumătatea pensiei cuvenite văduvei, încă un supliment de 20% pentru un copil;

Considerând că, așa dar, în specie retribuția defunctului V. Constantin în cei din urmă cinci ani fiind de 184 lei și 62 bani pe lună, pensiunea, ce i se cuvea este, socotit 75%, de 138 lei și 62 bani; că soția sa, având dreptul la jumătate din această pensie, adică lei 69 și bani 23, plus suplimentul de 20% pentru copila Ana, adică lei 27 bani 69, urmează ca pensiunea la care are dreptul apelanta personal și ca tutrice a minorei sale fice, este în total de lei 96 bani 92;

Că deci admițându-se apelul cată a se majora pensiunea la suma de mai sus;

Pentru aceste motive, Curtea, admite apelul, făcut de Maria V. Constantin;

(ss) G. Tanoviceanu, Mih. A. Beștelei, D. G. Tazlauanu, N. Dumitrescu.

Grefier (s) Al. Băltăgescu.

TRIBUNALUL JUDEȚULUI PUTNA, S. I

Audiența de la 13 Martie 1906

Președenția D-lui E. M. STROICI, Prim-Președinte

Ghiță Toma cu Nicolae Toma

Autoritatea lucrului judecat. — Condițiunile de existență ale lucrului judecat. — Art. 1201 C. civ.

Pentru ca să existe autoritatea lucrului judecat trebuie ca a doua cerere în judecată să aibă același obiect pe care îl avea prima cerere; să fie întemeiată pe aceeași cauză; să fie între aceleași părți, și să fie făcute de ele și în contra lor în aceeași calitate.

Tribunalul,

Având în vedere că reclamantul de la prima instanță Nicolae Toma, astăzi intimat, în anul 1903, cu petiția înreg. la No. 13322, din 20 Decembrie 1903, intentă la judecătoria ocolului Adjud acțiune de esire din indiviziunea fratelui său Ghiță Toma, pentru avere dată după legea rurală din 1864;

Având în vedere că această acțiune deși a fost admisă la judele ocolului Adjud, prin cartea de judecată No. 158/904, venind însă în apel s'a reformat în totul această carte de judecată și s'a respins acțiunea lui Nicolae Toma prin sentința acestui tribunal cu No. 480/904, sentință care a rămas definitivă și care s'a și investit cu titlu executoriu sub No. 606 din 22 Decembrie 1904;

Având în vedere că Nicolae Toma după ce i s'a respins prima acțiune, în mod definitiv, introduce o nouă acțiune prin petiția înreg. la No. 2653 din 21 Februarie 1905, prin care reclamă tot de la fratele său Ghiță Toma a se împărți pământul după legea rurală din 1864, rămas după muma lor Zoița Gh. Toma;

Considerând că conform art. 1201 din Codul civil, există lucru judecat atunci când a doua cerere în judecată are același obiect, este întemeiată pe aceeași cauză și între aceleași părți făcută de ele și în contra lor în aceeași calitate;

Considerând că astăzi în instanță intimatul asupra identității de persoane și obiect n'a făcut nici o obiecțiune; în ce privește însă identitatea de cauză și calitate alegă că nu există pe motiv că prima acțiune s'a făcut de Nicolae Toma în calitate de succesor al tatălui lor Gheorghe Toma, iar a doua acțiune, aceea de față, a făcut'o în calitate de succesor al mamei lor Zoița Gh. Toma. Or, a se susține că, sunt două cauze juridice și două calități deosebite ar fi a se admite că pe lângă averea care formează obiectul acțiunii a două, ar exista și o altă avere deosebită a tatălui lor Gheorghe Toma și că al II-a că muma lor Zoița Gh. Toma a putut fi împroprietărită;

Având în vedere că în ce privește prima obiecțiune, cu nimic nu s'a putut dovedi în tot cursul instanței, că pe urma defunctului Gheorghe Toma ar fi mai rămas și altă avere afară de aceea prevăzută în prima acțiune; că din contra se constată că pământul care face obiectul litigiului are aceeași megieși;

În cât privește a doua obiecțiune:

Considerând că potrivit dispozițiunilor art. 4 din legea pentru regularea proprietăților rurale din 15 August 1894, Zoița Gh. Toma, nu putea fi împroprietărită de cât cu siliște de casă și dacă a fost trecută în tabelă pe numele ei aceasta s'a făcut în numele nevrâsnicilor cu dreptul ce 'l avea părintele lor Gheorghe Toma astfel cum prevede același art. 4 al. ult.;

De altfel și toate lucrările pregătitoare pentru împroprietărire prevedeau pe tatăl lor Gheorghe Toma, cum rezultă din certificatul membrilor comisiunii cu No. 27 din 31 Ianuarie 1864;

Că, în tot cazul, comisiunea nu putea eluda legea și să creeze un drept acolo unde e o chestiune de ordine publică, unde legea edictează într'un mod formal, că femeia fără copii nu se poate împroprietări de cât cu loc de casă; că Zoița Gheorghe Toma având copii minori la încetarea din viață a lui Gheorghe Toma, a fost deci împroprietărită în numele nevrâsnicilor cu dreptul ce 'l avea de la părintele lor Gheorghe Toma (art. 4 ult. al. din legea pentru regularea împroprietăriților după legea rurală din 1864);

Considerând că odată constatată că există presumpțiunea «*juris et de jure*» a autorității lucrului judecat, întru cât este identitate de persoane, în aceeași calitate, aceeași cauză juridică și același obiect necontestat, apelul și opozițiunea făcută de Ghiță Toma este fondată din acest punct de vedere și ca atare cată a fi admise;

Pentru aceste motive, constată autoritatea de lucru judecat și în consecință, admite opoziția, etc.

(ss) Em. Stroici, I. Stănescu-Buzău.

Grefier (s) George I. Călcăiu

Observație.— Veți asupra condițiilor prescrise pentru ca să existe autoritatea lucrului judecat, D. Alexandresco, *Dreptul civil român*, t. VII, p. 507 urm., precum și numeroasele autorități citate acolo.

(N. R.)

Curtea de casație din Franța (6 Fevr. 1905).

Dar manual. — Dovedirea lui. — Aplicarea legii locului în care darul a fost făcut

Dovedirea darului manual este cărmuită de legea locului unde el a fost făcut.

(Din *J. Clunet*, 1906, p. 412).

Observație.—Este știut, cu toată controversa ce s'a rădicat asupra acestui punct, că atât doctrina cât și jurisprudența admit posibilitatea darului manual și în legislația noastră. (Cpr. *Cas. rom.*, Trib. Iași și Roman, Bulet. 1899, p. 610; *C. judiciar* din 1902, No. 72 și din 1903, No. 41; *Dreptul* din 1902, No. 74; și Bulet. 1902, p. 760; *C. Iași*, *C. judiciar* din 1904, No. 22, cu observ. noastră. Veđi t. IV a Coment. noastre, p. 140 urm. și t. VII, p. 252, nota 2.—*Contră*: Trib. Iași, *Dreptul* din 1894, No. 22. R. S. Scriban, *Darurile manuale* (teză), p. 50 urm.

Se înțelege că la caz de contestație, darul manual va trebui să fie dovedit de acel care-l invoacă. Se naște însă întrebarea: cum se va face această dovadă? Curtea de casație din Franța pune în principiu că darul manual se va dovedi conform legii țării în care el a luat naștere. Astfel, darul manual făcut în Anglita, în America, în Spania, în Portugalia, în Germania, în Austria și în toate țările în care proba testimonială este admisă fără nici o restricție, va putea fi stabilit cu marturii, fără nici un început de probă scrisă, ori care ar fi valoarea lui. Aceasta nu este de cât aplicarea principiului că mijloacele de probațiune a obligațiilor sunt cărmuite de legea țării în care s'a încheiat contractul. (Veđi asupra acestui principiu incontestabil t. VII a Coment. noastre, p. 242 și *Cas. fr. J. Clunet*, 1899, p. 804). Din cele mai sus expuse ar urma că un dar manual făcut între străini sau între Români în România n'ar putea fi dovedit pentru 150 lei cu martori de cât atunci când ar exista un început de probă scrisă, conform principiilor admise de legea noastră; și în adevăr în acest sens se pronunță o mare parte din jurisprudență și din doctrină. (Veđi în acest sens, M. Colin, *Revue pratique*, t. 54, p. 270 (anul 1883); T. Huc, VI, 186, p. 243; C. Paris, *Dreptul* din 1888, No. 24; *Pand. Périod.* 1891. 2. 47; *J. Clunet* 1899, p. 804; Sirey, 1900. 1. 225; Sirey, 1901. 1. 60; C. Iași, *C. judiciar* din 1904, No. 22, etc.).

Intr'un alt sistem se face însă următoarea distincțiune: 1° sau donatarul se opune la o acțiune în restituire întemeiată pe precaritatea posesiunii sale, și în asemenea caz, fiind vorba de a se răsturna un titlu, un contract dovedit, el va trebui să producă un act scris; 2° sau donatarul se opune la o acusație de sustragere ori de posesie echivocă, și în asemenea caz, el ar

putea administra proba testimonială și a prescripțiunilor, fără nici-un început de dovadă scrisă, fiind just de a se acorda părîntului aceleași înlesniri pe care le are reclamantul. (Veđi în acest sens, Dumont, *Dons manuels*, p. 71; Baudry et Colin, *Donations et testaments*, I, 1218, 1219. Cpr. C. Paris, D. P. 77. 2. 56).

Noi însă credem că donatarul este în drept în toate casurile a dovedi darul manual prin martori și presumpțiunii, chiar atunci când acest dar ar întrece suma de 150 lei, pentru că proibiția dovedei testimoniale nu este de cât rezultatul indirect al dispoziției care prescrie existența unui act scris pentru toate faptele juridice a căror obiect este de o valoare mai mare de 150 lei. (Cpr. Aubry et Rau, VIII, § 762, p. 309, nota 24). Or, în specie, ideea darului manual excludend ori-ce act scris, și validitatea unui asemenea act fiind independentă de ori-ce act, după cum a spus-o anume tribunalul Jaubert, nici-o cauză bine cuvintată nu se opune la admiterea probei testimoniale și prin urmare și a presumpțiilor.

Dăruitorul va face foarte bine, fără nici-o îndoială, de a remite donatarului un act scris, pentru ca să poată respinge pretențiile acelora cari ar avea interes a ataca darul manual; însă, în lipsa unui asemenea act, nimic nu s'ar opune la administrarea probei testimoniale și a presumpțiunilor din partea donatarului, ori-care ar fi valoarea lucrului dăruit. Acestea ni se par adevăratele principii. (Veđi în acest din urmă sens, singurul juridic după părerea noastră Bressolles, *Théorie et pratique des dons, manuels* (ed. din 1885), No. 263, p. 366; Beauchet, nota în *Pand. Périod.*, 1890. 1. p. 266, coloana 2; Jud. ocol. Brăila, *Dreptul* din 1884, No. 37, etc. Veđi și t. IV a Coment. noastre, p. 156, nota 1. Cpr. asupra acestei controverse, Planiol, III, 2543).

D. Alexandresco

I N F O R M A Ț I E

A apărut în editura ziarului «*Curierul Judiciar*» Primul supliment din colecțiunea de legi financiare adnotate, coprinzând: Legea de constatare și percepere a contribuțiilor directe modificată în 1905; Legea timbrului modificată în 1906 cu instrucțiunile pentru aplicarea ei; Legea pentru urmărirea din 1905; Legea pentru înființarea taxei pe decaltru de vin, și desființarea taxei pe hectarul de vie; mod ficeările aduse legii patențelor și tabloul adițional din 1905; legea pentru impozitul asupra venitului și capitalului mobil; legea impozitului personal; legea pentru înființarea casei de imprumut pe amanet; legea pentru drumuri; legea pentru organizarea administrației finanțelor statului; deciziunea Ministerului Domeniilor pentru înființarea secretarilor inspectorii la camerele de meserii, a secretarilor de corporații și a creării biroului de percepere la fice care cameră de meserii.

Această lucrare se datorește D-lui G. St. Bădulescu, Prim-grețier la Inalta Curte de casație și Redactor la «*Curierul Judiciar*» cunoscut deja lumii juridice pentru lucrările sale cari au fost mult apreciate.

Prețul acestui supliment este de lei 4 bani 50, iar pe hârtie de lux lei 5. Volumul complet (împreună cu suplimentul) lei 10 bani 50.

Se găsește de vnzare la *Curierul Judiciar*, 5 Calea Rahovei, București, și la autor, la Curtea de casație.